

ACTA DE LA SESSIÓ DEL PLE DE L'AJUNTAMENT

Sessió extraordinària

19 d'abril de 2004

20.05h

Sala de Plens

Assistents

Josep Monràs Galindo, alcalde
Oriol Bargalló i Marsal, regidor
Susana Calvo Casadesús, regidora
Josep Cot i Call, regidor
Ana Mª Díaz Aranda, regidora
Alicia Domínguez González, regidora
Rosa Maria Esteve Pérez, regidora
Xavier Fenosa Vilarroya, regidor
Oriol Fort i Marrugat, regidor
Núria Fortuny i Corominas, regidora
Fco. Javier García Belmonte, regidor
Josep Maria Garzón Llavina, regidor
Marco Antonio Gómez Escobar, regidor
Carme Guarro Fores, regidora
Feliu Guillaumes i Ràfols, regidor
Miguel Jimenez Anillo, regidor
Antonio López Rodríguez, regidor
Daniel Novo i Sánchez, regidor
Eva María Pazos Jiménez, regidora
Ester Safont Artal, regidora
Jorge Táboas Suárez, regidor

Alicia Puig Romagosa, secretària

José Manuel Fernández Villaverde, interventor accidental

Ordre del dia

1. Adhesió a una declaració institucional amb motiu del 25è aniversari dels ajuntaments democràtics
2. Adhesió a la sol·licitud de declarar el 19 d'abril Dia del Municipi
3. Adhesió de l'Ajuntament als treballs de redacció del nou Estatut de Catalunya

L'alcalde agraeix la presència a l'Honorable Consellera d'Interior, al conjunt d'exregidors presents i als ciutadans i ciutadanes de Mollet. Diu que avui, 19 d'abril, fa 25 anys que es van constituir els ajuntaments democràtics sorgits de les eleccions que s'havien fet el dia 3 d'abril. A Mollet del Vallès també es vol commemorar aquest important aniversari, tal com ho faran la majoria dels ajuntaments catalans, i com avui s'ha fet al Parlament de Catalunya, aniversari especialment significatiu i emotiu per als ciutadans i les persones que han estat protagonistes i partícips d'una manera o altra a la

vida pública i política del conjunt de ciutats i pobles durant aquests 25 anys de democràcia local. Per això, en aquest Ple, i si els grups municipals ho aproven, s'adheriran a unes iniciatives destinades a celebrar aquest fet i establir la col·laboració en marcs institucionals diferents que permetin seguir treballant més i millor per als nostres ciutadans.

1. Adhesió a una declaració institucional amb motiu del 25è aniversari dels ajuntaments democràtics

La proposta d'acord que ha estat dictaminada per la comissió informativa corresponent, diu:

Atès que avui, 19 d'abril de 2004, se celebra el 25è aniversari de la constitució dels primeres Ajuntaments democràtics.

L'Associació Catalana de Municipis i Comarques i la Federació de Municipis de Catalunya han redactat amb aquest motiu el Manifest pels 25 anys d'Ajuntaments democràtics, que es transcriu a continuació.

L'Ajuntament de Mollet del Vallès conscient de la transcendència d'aquesta commemoració; valorant l'enorme aportació que els ajuntaments democràtics han fet per al millor desenvolupament dels pobles, viles i ciutats, per la qualitat de vida de la ciutadania i per la consolidació de la democràcia; i coincidint amb el contingut del manifest de les associacions municipalistes de Catalunya

Es proposa que el Ple de l'Ajuntament

A C O R D I

1. Adherir-se al Manifest pels 25 anys d'Ajuntaments democràtics aprovat per l'Associació Catalana de Municipis i Comarques i la Federació de Municipis de Catalunya.
2. Traslladar aquest acord al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, al Parlament de Catalunya, a l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, a la Federació de Municipis de Catalunya i a la Federación Española de Municipios y Provincias.

L'alcalde diu, que tal com s'ha establert a la Junta de Portaveus, es donarà la paraula als diferents grups municipals.

La Sra. Calvo, portaveu del Grup Municipal Popular, fa la intervenció següent:

"Honorable consellera, regidors, regidores, companys, companyes, amics i amigues.

Mollet, com la resta de municipis de Catalunya i d'Espanya, el 3 d'abril de 1979 va viure les primeres eleccions municipals en democràcia, després de 40 anys d'absència de llibertats, una fita que les forces polítiques representades al Consistori volem celebrar.

Aquestes eleccions varen ser un punt de partida d'unes administracions locals que a més de la recuperació de les llibertats democràtiques, exigia donar resposta a una realitat social.

Amb la perspectiva d'aquests 25 anys, podem constatar les dimensions d'aquell repte. Vàrem entrar en un mandat ple d'esperances, de donar resposta a problemes que afectaven greument la qualitat de vida dels ciutadans. I vàrem tenir que afrontar aquests reptes en condicions molt difícils. Amb uns ajuntaments amb pocs recursos i menys competències. Amb una societat que esperava molt, però que no tenia una idea definida de qui havia de ser el responsable de cada problema.

No seria just mirar les passes inicials del municipalisme democràtic, deixant de banda les circumstàncies úniques, que envoltaven els seus primers passos. Un cert afebliment de la societat civil, una crisi econòmica que va esclatar, i que va obligar a molts ajuntaments a fer coses que no tocaven perquè ningú feia res, i calia fer alguna cosa per donar resposta a una situació de crisi social que colpejava les nostres comunitats. Una situació financera i fiscal, que no es corresponia amb la realitat d'un municipalisme modern.

Avui, hem de reconèixer, que malgrat aquestes dificultats, els municipis vàrem fer de la necessitat virtut, dels problemes oportunitats, de les febleses estructurals, la força de la transformació que calia fer.

No és casualitat, que en aquests 25 anys, hagin estat els poders locals els qui han estat més amatents als canvis socials, no només per la proximitat física als problemes, sinó sobre tot perquè s'ha mantingut des de 1979, malgrat les dificultats, una major sensibilitat cap les noves idees i les noves propostes. Això demostra, que la força d'unes institucions no es pot limitar mecànicament als recursos econòmics i a les competències legals. L'autèntica força del municipalisme ha estat la seva capacitat per fer el que ara anomenem amb llenguatge més modern *gestió del coneixement*, hem tingut uns ajuntaments que han estat capdavanter en la gestió i en la política.

I per això mateix, avui podem afirmar amb orgull, que el municipalisme català i espanyol és un municipalisme madur i amb empena, un municipalisme que reclama que se li reconegui en les lleis i en les pràctiques polítiques allò que és una realitat: que no és només administració sinó que té una vocació clara de representació política dels interessos generals del territori.

Hi ha raons per ser optimistes, hi ha una aposta majoritària per donar una nova empena a les administracions locals, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya. Segurament en els propers temps haurem d'avançar més en aquesta direcció, i ho tindrem que fer també a Catalunya. Tot sembla indicar que, malgrat les dificultats que hi hauran, la força del municipalisme és imparable i que encara que sigui amb 25 anys de retard, els municipis tindran per fi el reconeixement polític i financer que es mereixen.

Tenim davant nostre reptes molt importants. Reptes diferents als que varen tenir els primers regidors democràtics, però avui volem recordar i donar testimoni d'aquests

primers passos, perquè ells són els que ens han permès arribar on avui estem i aspirar a nous reptes i noves fites. Amb perspectiva, aquests 25 anys són també un aniversari de convivència per a tots, per aquest motiu volem agrair molt especialment, la tasca duta a terme per tots els regidors i regidores que han estat presents en aquest consistori democràtic com a legítims representants de la ciutadania.

Aprofitem també per reafirmar el nostre compromís amb el sistema democràtic, garantia de les llibertats individuals i col·lectives, i marc dels drets i deures del ciutadans, i reivindiquem el paper dels ajuntaments en la seva consolidació i en les millores o modificacions que calgui plantejar.

Finalment volem fer una crida a tots els molletans i molletanes, i especialment a les noves generacions, a participar - a ser protagonistes actius - en la tasca apassionant que suposa construir la ciutat, l'espai que compartim i que volem més lliure, més creatiu, més just i amb més oportunitats per tothom.

Amb aquesta intervenció el que volia dir és que, dels tres punts que es passaran a votació, el grup popular aprovarà amb vot afirmatiu el segon punt, en els dos altres s'abstindrà, no perquè estiguem en contra sinó perquè considerem que la creació d'un nou Estatut no s'ha d'aprovar avui. Avui és més important celebrar els 25 anys d'ajuntaments democràtics. Vull demanar disculpes perquè el representant que havia de parlar al finalitzar el Ple per part del Partit Popular no ha pogut estar present en aquest acte."

El Sr. Guillaumes, portaveu del Grup Municipal Convergència i Unió, fa la intervenció següent:

"25 anys de democràcia municipal. Em permetran que utilitzi aquesta frase i la desgrani com si fos un collaret de tres peces: 25 anys, democràcia i municipal. Primer de tot 25 anys. De les tres peces del collaret, de les tres joies, és la més estranya de totes, perquè en el nostre país en altres períodes, pocs, democràcia n'hi ha hagut, municipalisme n'hi ha hagut, però durant 25 anys és la primera vegada. En la història, tant de Catalunya com del Estat espanyol, és la primera vegada que gaudim de 25 anys de democràcia i de 25 anys de democràcia municipal. Són 25 anys de servei, 25 anys de feina, 25 anys de transformació del nostre entorn més immediat.

Però les idees s'encarnen en persones i m'agradaria mencionar alguna persona que encarni cada una d'aquestes joies. Qui millor encarnaria la paraula 25 anys seria sens dubte el company, fins fa poc regidor, Josep Torrecillas, que ha fet una feina que ens ha honorat a tots. Permeteu-me també el petit egoisme convergent de citar al company Alfons Collado, que ho ha fet molt bé durant 12 anys i que ha fet tots els papers de l'auca: de cap de llista, de regidor, de govern, d'oposició...Aquesta és l'encarnació de 25 anys de feina, de transformació, però al final 25 anys de gent, i amb aquestes dues persones m'agradaria encarnar-ho.

La pedra que és al mig sempre és la més valuosa en un collaret i després de 25 anys hi ha la paraula democràcia, sens dubte la paraula més maca del món. Fa 25 anys, si miràvem la taca d'oli que era la democràcia al món, a penes ocupava un trosset

d'Europa i un trosset de Nordamèrica. Avui això ha canviat radicalment, el sistema democràtic s'estén a tot el món, de vegades *a tranques i barraques*, de vegades amb profundes imperfeccions però podem estar orgullosos que el model que sentim en el nostre cor, que és el menys dolent de tots els sistemes possibles, és el que s'està estenent per tot el món.

Però que hem de dir del món municipal? És el que permet que la gent participi en la presa de decisions, que la gent senti aquesta casa com a seva, una casa on poden venir, on poden demanar, protestar o criticar. Això és el que vol dir la paraula democràcia aplicada als municipis. Aquí s'hauria de citar gent de tots els partits que ha estat a la presó, segur que serien els noms més adients. No en citaré cap, malgrat que en veig algun entre el públic, perquè seria un terrible pecat deixar-me algú dels que han patit aquest llast.

Sí que ho vull encarnar en una altra persona, antic company nostre, en Joan Ferrando, que significa per a mi la paraula democràcia perquè, tot i que va ser regidor al govern i regidor a l'oposició, i que pel comú de la gent deu ser fàcil imaginar-se'l com a regidor perquè era directiu d'una empresa multinacional i era un líder corporatiu, malgrat tot això, sóc incapaç d'imaginar-me'l d'una altra manera que a dalt d'una escala enganxant una pancarta. Feia de regidor, feia de governant, feia de polític, feia de líder, però quan convenia estava allà on convenia. Perquè hi ha gent que en democràcia sap estar en tot moment on correspon, la paraula democràcia és el joiell més valuós d'aquest collaret.

Parlem ara del tercer joiell: municipal. Parlem de la democràcia més propera a la gent, de la més sensible i la més antiga. S'acostuma a dir que la democràcia té 2.700 anys i que es va inventar a Atenes. Doncs algú hauria d'afegir que Atenes era una democràcia municipal, era una ciutat que es governava a sí mateixa. La forma més antiga de la democràcia és municipal. I qui encarnaria en carn i ossos aquesta essència del municipalisme? Sens dubte la gent que era municipalista abans d'aquests 25 anys, abans de la democràcia. La gent que es va infiltrar des dels partits polítics clandestins al que era la institució municipal: l'Arcadi Viñas, la Teresa Giralt, el Sr. Planelles...encarnen sens dubte el municipalisme. Però sobretot qui l'ha d'encarnar són les alcaldesses: l'Anna Bosch, la Carme Coll i la Montserrat Tura. Des de el nostre paper, que mai ha sigut el d'ostentar l'alcaldia, m'agradaria molt, per considerar-lo una persona que ha deixat una petja significativa a la manera de fer de Mollet, al company Àngel Cuní, com també, amb un estil diferent Josep Rebull.

Avui parlem d'adherir-nos a una joia de tres peces però que és una sola joia. De 25 anys, que mai havien existit, de democràcia, sens dubte la paraula més bonica del món, perquè és el sistema que millor funciona, i municipal, perquè també sens dubte és el joiell que fa que els ciutadans puguin participar de la presa de decisions de la seva comunitat.

És sobrer dir, després d'aquest discurs, que el nostre vot serà afirmatiu, en aquest i en els altres punts."

El Sr. Fenosa, portaveu del Grup Municipal de l'Entesa per Mollet, fa la intervenció següent:

"Per a mi, estar avui assegut aquí és una gran satisfacció. Estic segur que per a tots els meus companys, tant de l'Entesa com de qualsevol altre grup polític, el fet de ser representants electes per la ciutat de Mollet deu dur a aquesta satisfacció personal.

No obstant, avui la política municipal és un hàbit adquirit en 25 anys de democràcia. Els grups municipals discutirem de finançament, del tipus de ciutat que volem, de seguretat ciutadana, d'immigració, d'impostos i de taxes. I de com ens afectaran les decisions del nostre Govern de la Generalitat, o del Govern espanyol. En resum, de tots aquells fets o preses de decisions que hem d'anar aprovant i engegant. Però el que no hem de discutir mai és de la nostra seguretat i de la tranquil·litat amb la qual podem defensar les nostres idees. La nostra seguretat, i la de les idees polítiques i socials que defensem, només pot veure's amenaçada per actes terroristes, aliens a la nostra vida política municipal. Però no per l'amenaça d'una interrupció violenta del treball diari. Però, com eren aquells primers dies de govern municipal a l'any 1979? Com van viure els grups municipals, els regidors i la nova alcaldessa aquella emocionant engegada del primer ajuntament democràtic? Com era el sentiment personal d'aquells històrics moments? Van encaixar tots ells amb el mateix tarannà democràtic aquesta engegada? Van sentir por? Es van sentir amenaçats?

No eren temps fàcils. Atemptats terroristes i moviments desestabilitzadors estaven a l'ordre del dia. En els municipis petits, i possiblement en els no tan petits, els cacics de l'antic règim feixista no es conformaven amb veure desaparèixer les seves parcel·les de poder i usaven tots els mitjans al seu abast per acoquinar als votants i aspirants als ajuntaments i regidories.

Ells van ser els herois de la nostra recent història democràtica municipal. Ells van assentar aquesta base sobre la qual les següents legislatures hem anat treballant i que ara ens sembla el més normal, lògic i estable.

També hem de recordar tots aquells que en el període denominat de transició van començar a traçar les primeres línies democratitzadores, i que en molts casos van pagar cars, molt cars, els seus esforços. I seria injust oblidar-nos d'aquells grups i associacions que treballaven al costat dels partits polítics per enfortir un procés que acabava de néixer. Les associacions de veïns, sindicats, i les entitats culturals i de qualsevol ordre.

El 1979 va ser el punt de partida dels nous ajuntaments democràtics, però no van ser els primers ajuntaments democràtics. No hauríem de continuar escoltant la "jove democràcia" si no hagués estat per la brutal Guerra Civil que van suportar Catalunya i Espanya, i pels processos de depuració política que van seguir a la victòria feixista. Tots els principis democràtics van ser escombrats mitjançant la persecució, l'empresonament i la mort. La Ley de Responsabilidades Políticas del mes de febrer del 39 va fer que a la vora de 200 persones de Mollet patissin persecució. Els ciutadans van veure com els seus representants legals s'exiliaven, eren perseguits, empresonats i, en molts casos, afusellats. Mollet del Vallès no va ser-ne una excepció, i els nostres representants legals també van haver d'exiliar-se, van ser empresonats. Josep Fortuny, exiliat inicialment i empresonat i afusellat mes tard. Feliu Tura, Joan Ambrós, els regidors d'ERC Teodor Anglada, Joan Camp, Francesc Duñó, Joaquim Prades. Els regidors del PSUC Miquel

Calzada, Jaume Clapes, Vicenç Anglada, Josep Gordi. Miquel Barcala i Francesc Escalada, de la CNT. Bonaventura Ametller, del POUM. També cal recordar els exterminats a Mathausen (Joan Molins, Joan Tura, Vicens Bachs, Pere Cuyàs). Per a tots ells demano un record molt especial el dia d'avui. Sense aquells terribles successos, i sense 40 anys de dictadura feixista, avui no estaríem celebrant absolutament res, i la nostra jove democràcia seria una democràcia veterana i històrica.

Avui celebrem els 25 anys dels nostres ajuntaments democràtics. Però com són els actuals ajuntaments? I quins volen que siguin els principals eixos d'actuació els nostres ciutadans?

Volen que es defensin els seus interessos socials, i especialment els de les classes populars i més desfavorides. Volen que es fomenti una gestió municipal totalment oberta i transparent. Volen veure i viure de prop la gestió municipal. I volen que es reafirmi i es defensi el fet nacional català.

Això s'aconsegueix agrupant persones amb ganes de participar i d'aportar idees i iniciatives i respectant, per part dels governs, aquestes aportacions. S'aconsegueix articulant fòrums de debat sobre els temes que preocupen els ciutadans i ciutadanes, i fomentant la participació en un projecte de ciutat sense interessos partidistes. S'aconsegueix debatent propostes properes a la ciutadania, per sobre de projectes nascuts en el govern municipal. En resum, prioritzant allò que realment és important per a la ciutat i per a les persones, per sobre dels idearis polítics.

Les comparacions sempre resulten odioses, però la nostra opinió, la de l'Entesa, és que els governs municipals actuals disten molt, en general, d'aquesta exigència dels nostres ciutadans, i Mollet del Vallès no n'és una excepció.

Seria necessari que aquesta celebració fóra un punt de partida per a un nou procés regenerador de la democràcia municipal. No és que estiguem fora de les normes. És que per un procés degeneratiu hem adaptat les normes als idearis polítics, allunyant-nos dels nostres ciutadans. I és responsabilitat dels equips de govern i de tots els grups municipals el conquerir novament l'aprovació i la confiança de la ciutadania. Nosaltres, els regidors i regidores, hem de recordar cada dia que estem asseguts aquí perquè els nostres ciutadans així ho van decidir.

Si aquesta celebració no és més que un altre acte formal, sense que serveixi per a res més que per a recordar als nostres antics regidors i regidores i felicitar-los pel treball fet, serà un acte emotiu però d'aquí uns dies estarà oblidat. És necessari que, a més, serveixi per reconduir un procés democràtic una mica adormit.

Mentre qualsevol govern municipal, sigui capaç, com hi ha cops que passa a Mollet i segur que a molts altres municipis, de no treballar un bon projecte o una bona idea només perquè ha sortit de l'oposició i, per tant, el seu naixement no pertany a l'equip de govern i al partit al qual corresponen els governants, li estarem fent un flac favor als ciutadans i ciutadanes i a les ciutats que governem.

Avui també aprovarem un punt que és un gran repte per a tots els municipis. Aprovarem

la nostra adhesió als treballs de redacció del nou Estatut de Catalunya. I això és una gran responsabilitat. Si m'ho permeten vostès, és una grandíssima responsabilitat. El Consell Executiu de la Generalitat té la voluntat de fer participar les institucions, entitats i la ciutadania en general. Hauríem de tenir molt clares quines són les vies de participació que se'ns proposen i, a continuació, amb molta responsabilitat i amb generositat política, endinsar-nos en el que promet ser un dels puntals de l'actual legislatura tant a Catalunya com a Espanya. I novament insistiré en la necessitat que això representa. Haurem de tenir molt clar que tots haurem de perdre una part important del nostre egoisme polític, haurem de perdre qualsevol ànsia de protagonisme i introduir-nos en un projecte en el qual la nostra experiència, crec que la de tots, serà ben escassa.

Seran dos els objectius a complir. Generar un document que protegeixi els interessos municipals dintre del nou projecte d'Estatut, i aconseguir que aquest projecte sigui un document amb el major consens possible. Amb això aconseguirem també integrar una gran part de la nostra ciutadania, que demostra diàriament la necessitat i l'exigència de la defensa del fet nacional català.

En resum, són tres els punts que l'Entesa per Mollet vol remarcar en el dia d'avui.

Primer recordar amb profund agraïment els patriotes i tots aquells que van ser perseguits i assassinats per assumir les seves responsabilitats. Agrair també als primers regidors que durant la Transició i les primeres legislatures van tenir la valentia d'assumir responsabilitats en moments francament difícils. Agrair als que van continuar, ja que amb les seves aportacions i el seu treball van enfortir la nostra democràcia actual.

Segon, estem encara a mig camí. Després de 25 anys de municipalisme hem d'aprofundir en la participació i en la democràcia municipal. I Mollet no pot ser-ne un cas aïllat: cal que tots els representants municipals tinguin accés a la informació, i facilitats per realitzar la funció per la qual han estat elegits, encara que estiguin a l'oposició.

Tercer, volem valentia davant un repte tan especial com l'adhesió als treballs de redacció del Nou Estatut de Catalunya.

No puc acabar aquesta intervenció sense manifestar el nostre desacord amb l'organització d'aquest acte per part del nostre govern municipal. Un acte institucional com aquest, que es celebra a tots els ajuntaments, no pot efectuar-se amb la improvisació amb la qual s'ha fet. Si el govern municipal vol enriquir l'acte ens sembla molt bé, però amb el temps necessari com perquè la participació de tots els grups pugui ser homogènia. La petició d'una intervenció externa al Ple extraordinari ha estat emplenada per l'Entesa amb alguns problemes, ja que es va rebre aquesta petició ahir al matí, diumenge, amb la dificultat de contactes que això ha significat.

Pot ser que per a d'altres grups municipals aquest sigui un tema fàcil, però són molts els companys que tenen importants arrels a l'Entesa i una decisió així no es pot prendre amb aquesta pressa. I la nostra sorpresa no ha acabat aquí. Algunes de les personalitats municipals amb les quals hem contactat ens han manifestat la seva sorpresa al no haver

rebut una invitació a aquest acte. Pot ser que la invitació s'hagi extraviat. Preferim pensar això, però un acte amb la càrrega emotiva i d'agraïment que té aquest, ha d'estar basat en la seguretat que tots aquells que tenen el protagonisme guanyat només amb la seva presència estan perfectament assabentats del mateix.

Vull acabar la nostra intervenció amb un sincer aplaudiment a tots els nostres companys exregidors i alcaldesses. Moltes felicitats a tots i a totes pels 25 anys de democràcia municipal.”

El Sr. Fort, en representació del Grup Municipal Socialista, fa la intervenció següent:

“Alcalde, antigues alcaldesses, Consellera d'Interior del Govern de Catalunya, regidores i regidors, antics regidors i regidores, ciutadans i ciutadanes.

Des de fa temps hem convingut que els plens institucionals calia que es caracteritzessin per la voluntat de consens, pel desig d'unió davant temes que fan que, per uns minuts, deixem de ser partit per ser institució, deixem de ser part per ser totalitat; temes que fan que ens sentim més que mai representació de tota la ciutadania, representants, doncs, de tota la ciutat.

No exclou aquesta voluntat, la realitat. La realitat de la nostra diversitat certa i necessària; però inclou, de manera volguda i també necessària, la voluntat de superar la singularitat per a convertir-nos, avui, ara, en subjectes de la pluralitat.

Amb aquest esperit de consens i de pluralitat afrontem aquest Ple extraordinari que pretén, i ho ha d'aconseguir, emmarcar aquells aspectes més transcendents, més importants o més sentits d'un període ja llarg de temps, 25 anys, en el qual representats i representants ens hem vinculat, relacionat, tractat mitjançant les eines de la democràcia. Més dèbils, aquestes eines, fa uns anys; fortes, segures i consolidades, ara mateix.

Sense cofoisme ni conformisme; eines de la democràcia fortes, segures i consolidades però que cal, permanentment, analitzar, revisar i millorar.

Sense rebentisme ni derrotisme que ens portarien a actuar conforme a una llei sempre malèvola, una llei no escrita que conclou que *puig que la humanitat és imperfecta, cap norma humana no mereix ser respectada*.

Els ajuntaments democràtics nascuts ara fa just 25 anys han actuat durant aquest llarg període de temps (el més llarg període de temps amb democràcia: curt en la immensitat del temps universal, però llarg en la petitesa del temps democràtic), els ajuntaments democràtics han actuat valent-se d'aquestes lleis, d'aquestes normes que, amb totes les limitacions que podem retreure, han permès gràcies a un enorme, imaginatiu i després treball dels càrrecs electes municipals, gràcies a la professionalitat dels treballadors municipals i gràcies al protagonisme de la ciutadania, aconseguir unes fites de benestar, de qualitat de vida en els municipis (pobles, viles i ciutats) impensable no pas només per la gent del segle XIX, sinó pels nostres propis avis; és a dir, fites aconseguides impensables fa només un parell de generacions.

Amb el temps d'una generació, amb vint-i-cinc anys, a través de les vies de la proximitat democràtica, els ajuntaments han convertit els pobles, viles i ciutats en terra de vida, de convivència, de benestar i de futur.

Terra d'esport i de cultura, terra de salut i de formació, terra de treball i de lleure, terra de sentiments i d'emocions.

La democràcia és l'entorn imprescindible per la vida dels sentiments més profunds i més humans; com l'oxigen ho és per al nostre cervell i els nostres músculs. Ha estat la democràcia l'entorn que ha fet possible, entre tantes i tantes coses, el Pla General del 82, i el Consorci Sanitari; el Mil·lenari, i la Subseu olímpica; les pistes d'atletisme, i Ca n'Arimon; la biblioteca de Can Mulà, i el Museu Abelló; el Parc dels Colors, i la nova Casa de la Vila, La Marineta, i l'Escola Universitària de Medi Ambient; la solidaritat amb Cinco Pinos, i les concentracions contra la guerra, per la pau, contra el terrorisme..

Ha estat la democràcia l'entorn que ha fet possible la nostra qualitat de vida, la nostra llibertat, la nostra convivència, la possibilitat única de ple desenvolupament com a persones.

Iraq, o Sudan, o Kosovo, o Haití, per uns motius o altres i ben diversos: creiem que s'hi poden desenvolupar amb plenitud humana els seus homes i les seves dones, els seus infants?

Sovint menyspreem la nostra democràcia, sovint desdenyem la feina dels nostres ajuntaments, sovint desconsiderem el treball dels nostres càrrecs electes, però, en algun lloc més i millor que aquí podem criticar, censurar i apartar els nostres representants? En algun lloc més i millor que aquí podem canviar per voluntat popular el rumb d'un poble, d'una vila, d'una ciutat, d'una nació o d'un estat?

Em tempta citar els ben recents i transcendents canvis a Catalunya i a Espanya per ratificar aquestes paraules. Només ho cito un instant, no hi entraré per tal de continuar sense remoure les normes no escrites dels plens institucionals. No ho farem nosaltres.

Però ara mateix hem de tenir uns moments de record.

La democràcia a Espanya no neix l'any 1977, 1978 o 1979. Aquesta nostra actual democràcia s'assenta sobre els fonaments que els nostres avis van posar durant els temps de la República, i aquells fonaments de ben segur també en tenien d'altres de generacions anteriors d'avis i de lluitadors.

Per això cal recordar, com ho va fer aquest Ajuntament amb motiu de la commemoració dels 70 anys de la II República i dels 60 anys de l'assassinat de l'alcalde Fortuny pels militars adeptes al dictador Franco, cal recordar a dos alcaldes que varen ser testimoni de lluita, fins al final de les seves vides, de la voluntat de democràcia i progrés, o si voleu de la voluntat immortal republicana de llibertat, igualtat i fraternitat.

Feliu Tura i Josep Fortuny sempre seran els pilars de la nostra democràcia municipal, i, amb ells, tots els regidors, ciutadans i ciutadanes que en temps de república o en temps del franquisme van lluitar, els uns per crear i els altres per no oblidar, que el poder, la sobirania resideix únicament i exclusiva en el poble; mai ni en les armes ni en la por.

I en temps de record tampoc podem oblidar tots els companys i companyes que des de l'any 1979 han ocupant els llocs de representació popular molletana, especialment totes les nostres alcaldesses —l'Anna Bosch, la Carme Coll i la Montserrat Tura—, i els nostres regidors i regidores, nascuts aquí o vinguts d'arreu, com la nostra gent com els molletans i les molletanes, nascuts aquí o vinguts d'arreu.

I ens plau citar a la Montserrat Tura, que ha estat durant setze anys la nostra alcaldessa i que ara és membre del Consell Executiu de la Generalitat. Tant de bo que pugui contribuir a fer per Catalunya, tot el que va poder aportar per Mollet.

A tots ells i elles, alcaldesses, regidors i regidores el nostre reconeixement i homenatge, el reconeixement i homenatge a tots els homes i a totes les dones que ens han donat aquest Mollet, a tots i a totes els que han fet possible que un suburbi fos ciutat, que els súbdits siguem ciutadans, que el futur tingui horitzó.

Però parlem de canvis i de futur.

Mollet avui, 2004, te quasi 51.000 habitants. Mollet avui te ciutadans i ciutadanes procedents de 72 nacionalitats, amb 72 accents, amb 72 formes diverses -que no pas oposades- d'entendre la vida, d'entendre la humanitat, l'univers, l'essència humana, però, també, 72 maneres diverses d'entendre l'educació, l'alimentació, el vestir, les relacions personals.

Vinguts d'arreu des de fa més de mil anys, compartint la nostra ciutat amb convivència, amb germanor, i amb una voluntat ferma que ningú no ens arrabassarà d'entendre'ns tots, d'acceptar-nos tots, de complementar-nos tots, i d'arribar un dia a aconseguir un nexa d'unió fraternal i indestructible: una llengua i un poble que ens agermanin, el català i Mollet.

Els reptes de futur, la formació, l'educació, la convivència, el treball, l'habitatge, la sanitat, els serveis socials, la immigració, el medi ambient, la seguretat, exigeixen més competències i millor finançament per als Ajuntaments. Els reptes de futur exigeixen, també, la participació democràtica, el vot de tots els nostres homes i dones, el vot dels nous molletans que abans citàvem, procedents d'arreu del món.

Volem ser, plenament, el primer govern de la ciutadania; no volem intermediaris en tot allò que nosaltres mateixos tinguem capacitat per gestionar i decidir. I és molt.

Tenim una gran esperança en les modificacions estatutàries i legislatives que s'albiren; tenim una gran esperança en el possible consens per tal de donar un històric vot de confiança i de suport a les comunitats municipals; tenim una gran esperança en l'obertura d'un període fructífer com mai, protagonitzat per uns ajuntaments amb poder,

amb capacitat i amb una màxima proximitat als homes i a les dones que donen sentit a la política, els ciutadans i les ciutadanes.

Per totes aquestes raons nosaltres donarem suport a les tres propostes d'acord que suara es presentaran.

Votarem a favor del manifest conjunt de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques i de la Federació de Municipis de Catalunya commemorant els 25 anys dels Ajuntaments democràtics, i amb el pensament posat en la necessària unió de les associacions municipalistes.

Votarem a favor de la instauració del 19 d'abril com a Dia del Municipi, per tal que cada any reflexionem i reivindiquem el paper dels municipis en la consolidació de la democràcia i el benestar de la ciutadania

I votarem a favor de la participació de l'Ajuntament i de la Ciutat en les feines de redacció del nou estatut de Catalunya, perquè volem fer Catalunya des del fonament: els pobles, les viles i les ciutats.

Vull acabar citant Raimon, parlant del nostre temps i del nostre país

*D'un temps que ja és un poc nostre,
d'un país que ja anem fent,
cante les esperances
i plore la poca fe."*

Sotmesa a votació la proposta, dona el resultat següent:

Voten sí: Bargalló, Cot, Díaz, Domínguez, Esteve, Fenosa, Fort, Fortuny, García, Garzón, Gómez, Guarro, Guillaumes, López, Monràs, Novo, Pazos, Safont i Táboas.
Total 19.

Voten no: Ningú.

S'abstenen: Calvo i Jiménez. Total: 2.

En conseqüència, la proposta d'acord és aprovada amb el vot favorable de la majoria absoluta del nombre legal de membres de la Corporació.

2. Adhesió a la sol·licitud de declarar el 19 d'abril Dia del Municipi

La proposta d'acord que ha estat dictaminada per la comissió informativa corresponent, diu:

Atès que avui, 19 d'abril de 2004, se celebra el 25è aniversari de la constitució dels primers Ajuntaments democràtics.

El Consell Nacional de la Federació de Municipis de Catalunya, celebrat a Tortosa el passat dia 19 de març, va acordar proposar al Govern de la Generalitat que declari el dia 19 d'abril com a Dia del Municipi.

El citat acord assenyalava "El 19 d'abril ha de ser un dia de celebració i de record, però també una jornada de reflexió sobre el present i el futur dels ajuntaments i el seu paper en el conjunt del país en temes tant crucials com l'ordenació territorial, l'ús que hem de fer del territori, el marc competencial, el nou Estatut o totes aquelles qüestions que afecten i poden fer millorar la qualitat de vida i el benestar de la ciutadania".

Coincidint amb aquesta criteris, el Ple de l'Ajuntament de Mollet del Vallès

Es proposa que el Ple de l'Ajuntament

A C O R D I

1. Proposar al govern de la Generalitat de Catalunya que declari el 19 d'abril Dia del Municipi.
2. Traslladar aquest acord al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, al Parlament de Catalunya, a l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, a la Federació de Municipis de Catalunya i a la Federación Española de Municipios y Provincias.

Sotmesa a votació la proposta, s'aprova per unanimitat dels membres presents que representen la majoria absoluta del nombre legal de membres de la Corporació.

3. Adhesió de l'Ajuntament als treballs de redacció del nou Estatut de Catalunya

La proposta d'acord que ha estat dictaminada per la comissió informativa corresponent, diu:

Atès que el Parlament de Catalunya ha creat una Ponència conjunta amb la participació de tots els Grups Parlamentaris, amb la finalitat de redactar una proposta de modificació de l'Estatut de Catalunya, que ha pres per nom Nou Estatut de Catalunya.

El Conseller de Relacions Institucional i Participació, honorable senyor Joan Saura, ha expressat la voluntat del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya de fer participar institucions, entitats i ciutadania en la redacció d'aquest nou Estatut de Catalunya i ha tramès als municipis unes primeres notes encaminades a la participació municipal, tot preparant les fórmules concretes de participació.

El president de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, senyor Joan Maria Roig i el president de la Federació de Municipis de Catalunya, senyor Manuel Bustos, ja han expressat la seva opinió davant l'esmentada ponència redactora, i han encoratjat els ajuntaments per tal que participin en totes aquelles vies que directament o a través de les associacions municipalistes els siguin proposades.

L'Ajuntament de la ciutat no vol restar al marge d'aquesta participació i pretén, en la mesura de les seves possibilitats, fomentar les aportacions institucionals i de la ciutadania de Mollet del Vallès.

Es proposa que el Ple de l'Ajuntament

A C O R D I

1. Adherir-se als treballs de redacció del Nou Estatut de Catalunya, d'acord amb les vies de participació que li siguin proposades pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, la Ponència redactora del Parlament de Catalunya, o les associacions municipalistes de Catalunya.
2. Traslladar aquest acord al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, al Parlament de Catalunya, a l'Associació Catalana de Municipis i Comarques i a la Federació de Municipis de Catalunya.

Sotmesa a votació la proposta, dóna el resultat següent:

Voten sí: Bargalló, Cot, Díaz, Domínguez, Esteve, Fenosa, Fort, Fortuny, García, Garzón, Gómez, Guarro, Guillaumes, López, Monràs, Novo, Pazos, Safont i Táboas.
Total 19.

Voten no: Ningú.

S'abstenen: Calvo i Jiménez. Total: 2.

En conseqüència, la proposta d'acord és aprovada amb el vot favorable de la majoria absoluta del nombre legal de membres de la Corporació.

L'alcalde fa la intervenció següent:

"Avui fa 25 anys que es van constituir els ajuntaments democràtics, sorgits de les eleccions del dia 3 d'abril de 1979. Eren les primeres eleccions per escollir els governs de les ciutats i dels pobles, després de la fosca i llarga etapa franquista política en què regidors i alcaldes s'escollien a dit.

Amb aquelles eleccions democràtiques, es va produir una àmplia victòria de l'esquerra i les forces progressistes. Tots aquells ajuntaments van ser, han estat, en general, i vista la perspectiva que ens donen aquests 25 anys, un motor de canvi i de transformació, que han revolucionat els fonaments, la fesomia i la manera de concebre i fer realitat els nous espais urbans i públics, i tot, sempre, en benefici de la ciutadania i amb l'objectiu de millorar-ne la qualitat de vida, en el seu sentit més ampli.

Aquells dies d'abril de 1979 van ser dies d'efervescència col·lectiva, van ser dies de festa i també de recuperació emotiva d'una etapa anterior d'ajuntaments republicans democràtics, on alcaldes i regidors, com nosaltres, van treballar per modernitzar i fer avançar el nostre país.

Tanmateix, els primers mesos, els primers anys, van ser anys d'esforços i treballs descomunals: tot, des de les finances fins als serveis urbans més bàsics, des dels símbols d'identitat fins a les escoles i les places, tot va haver de fer-se nou o renovar-se. Va ser un gran esforç col·lectiu: de les administracions, però també dels ciutadans i de les entitats i associacions de representació ciutadana.

Després de 25 anys, comencem una nova etapa? Hi ha alguns fets que ens poden fer pensar que sí, que la comencem.

En primer lloc, hi ha l'etapa viscuda: 25 anys no són qualsevol cosa, per a la convivència democràtica. És un període molt important, que convida a analitzar el que hem fet i sobretot convida a reorientar, endegar, resituar i encetar accions noves o novedoses.

En segon lloc, els fets que hem viscut al nostre Estat aquest passat mes de març, ens han deixat o mostrat tres resultats: un escenari polític nou al nostre país; una amenaça real i colpidora d'un terrorisme que no havíem patit mai de manera tan directa com ara, i una societat democràticament madura, que no és una espectadora passiva i acrítica de l'acció dels governants i de la classe política, ans tot el contrari.

Els ciutadans i les ciutadanes van donar, el passat 14 de març, una lliçó de comportament democràtic i van demostrar una capacitat de mobilització fins ara inèdita, sobretot els joves, que aquesta vegada van fer-se sentir d'una manera inequívoca i, segurament, alligonadora.

En tercer lloc, tenim un nou govern a la Generalitat, que ja ha començat a establir, per millorar, unes relacions amb els ajuntaments molt diferents de com fins ara s'havien establert. I també tenim a l'Estat un nou govern, tot just acabat d'estrenar, que també pot ser, indubtablement, un motor per fer avançar amb força el món local i la funció social dels ajuntaments.

Crec que comença una nova etapa, i, potser per nova, incerta, però no pas menys apassionant ni esperançadora que fa 25 anys.

Tenim nous reptes i nous problemes:

Apostar per un model més madur i més democràtic de participació ciutadana; solucionar el problema de l'habitatge; acollir i fer esdevenir els immigrants ciutadans amb els mateixos drets i deures, com tots nosaltres; desplegar polítiques suficients, polítiques reals, d'atenció a la gent gran i a les persones amb menys recursos; col·laborar en l'educació, la formació, la recerca i la investigació per no perdre el tren de la competitivitat.

Sobretot, tenim el gran repte de plantejar amb valentia la situació, que no perquè sigui crònica és menys urgent, de la penúria de les fonts de finançament i dels recursos econòmics dels ajuntaments, perquè, sense diners, no podem seguir mantenint la funció

que fins ara estem fent d'administració vertebradora de la qualitat de vida de la nostra societat.

La nova etapa és, com ja he dit, apassionant, però també difícil, i haurem de saber aplicar amb molta competència allò que *menys és més*, a partir de la planificació estratègica i d'una major i més efectiva coordinació de recursos públics.

Els ajuntaments hem esdevingut referència essencial de cohesió social, d'equilibri territorial, i hem materialitzat, en els nostres espais públics urbans, en els nostres equipaments, en el disseny de la ciutat moderna, la recuperació de les llibertats col·lectives i de la llibertat individual que fa 25 anys tot just tornàvem a veure néixer.

I els que hem tingut o tenim el privilegi de treballar o seguir treballant en l'administració pública, ho hem de saber fer comptant amb l'aportació i la col·laboració que sempre hem tingut i que és la millor possible amb què podem comptar: la dels ciutadans i ciutadanes.

Felicitem-nos tots plegats per aquests 25 anys de democràcia als ajuntaments. Els propers 25 encara seran millors, si tots plegats ens ho proposem."

L'alcalde diu que s'ha invitat al conjunt d'exregidors de tota aquesta etapa democràtica, així com a les tres exalcaldesses: la Sra. Anna Bosch, que ha excusat la seva presència, la Sra. Carme Coll, que s'ha excusat també perquè està de viatge, i la Sra. Montserrat Tura, a qui dóna la paraula.

La Sra. Montserrat Tura, exalcaldessa pel Partit Socialista del 30 de juny de 1987 al 21 de desembre de 2003, fa la següent intervenció:

"Benvolgut alcalde, regidors i regidores de l'actual Corporació de Mollet del Vallès, antigues regidores i antics regidors presents, senyors i senyores.

És per a mi un orgull poder-me tornar a dirigir a tots vostès des d'aquest espai, des d'aquesta institució. Pensava mentre escoltava el conjunt de grups municipals, que viure en democràcia, exercir la democràcia i la llibertat, no és un objectiu sinó que ha de ser un camí, un camí que mai s'acaba i un camí que sovint s'estroneja. Va ser brutalment estroncat ara fa més de 70 anys amb l'esclat d'una guerra civil fratricida que va enfrontar els que defensaven el règim plural i democràtic, que era el que havia de persistir, i altres que volien anorrear les llibertats i anorreaven amb les llibertats la vida de moltes persones, que van defensar les institucions i la Constitució legítima, que en aquell moment era la que establia la República.

Des de l'any 1939, en que la Dictadura va tapar-ho tot amb una manta negra plena de drames i assassinats a tots aquells que discrepaven del dictador, fins l'any 1979 en que es van celebrar les primeres eleccions democràtiques als ajuntaments, no hi va haver només una dictadura sinó que hi va haver lluitadors que van resistir, lluitadors antifranquistes, sindicalistes, moviments veïnals, associatius i ciutadans. Va ser la manera amb que el poble va saber enfrontar-se a la dictadura i crear persones amb consciència social capaces d'agafar la flama del que fóra després la gestió democràtica

des de la institució que és l'Ajuntament en el conjunt de municipis, i molt especialment a Mollet del Vallès.

Vull avui retre homenatge i mencionar explícitament a les persones que van encapçalar, totes elles procedents del món sindical, del moviment antifranquista o d'organitzacions veïnals i socials, les diferents candidatures que obtingueren representació política i que es constituïren en ajuntament legítim, en govern legítim, el 19 d'abril de 1979.

En primer lloc, a la cap de llista del Partit Socialista Unificat de Catalunya, l'Anna Bosch, que per haver guanyat les eleccions va ser la primera alcaldessa democràtica d'aquesta ciutat, no sempre prou reconeguda, amb una feina extraordinària al capdavant de l'Ajuntament.

També cal recordar a l'Isidro Carpio que va encapçalar la candidatura del Partit dels Socialistes de Catalunya, a l'Arcadi Viñas que ho va fer per Convergència Democràtica de Catalunya i a l'Antonio Sánchez que ho va fer per la Candidatura Unitària i Independent per Mollet del Vallès.

La sola existència de quatre veus, de quatre maneres de pensar, de quatre partits que van configurar el Consistori, i que per tant hi va haver acords i desacords, era la garantia de que existís la democràcia. Perquè la democràcia preveu l'existència d'un govern i d'una oposició, i preveu la contrastació de maneres de pensar, de programes diferents els uns dels altres. Amb més encerts que desencerts, perquè sinó no hauríem arribat on hem arribat, els diferents consistoris que des de l'any 1979 han estat al capdavant d'aquesta institució i els governs que s'han configurat en el sí dels consistoris, han intentat aplicar en el conjunt de carrers, de places, de petits racons, de petits indrets l'acció de govern.

No va ser gens fàcil. Després d'aquella dictadura que havia convertir Espanya en desigual i que havia obligat a traslladar-se a la nostra ciutat a moltes persones fugint de la fam, com ara fugen de la fam tantes persones d'altres estats, vàrem aconseguir, tot resolent disbarats del passat, projectar una ciutat envers el futur.

No va ser gens fàcil. Ni pel primer consistori, ni pel segon consistori encapçalat per l'alcaldessa Carme Coll, ni ho ha estat pel conjunt de consistoris encapçalats per la meva persona en els anys que la ciutadania m'ha honrat amb el fet de donar-me la seva confiança.

Perquè entre altres coses, la Llei de regulació del funcionament de l'administració local, la Llei municipal de Catalunya, la Llei d'ordenació territorial i de comarques o la Llei d'hisendes locals, no apareixen i no s'aproven pel conjunt de parlaments de l'Estat i de Catalunya fins els anys 1986, 1987 i 1988. Durant molt anys els ajuntaments es van veure obligats a fer front a totes les competències i responsabilitats que els hi pertocaven o no, sense un marc legislatiu com calia. Aquest marc legislatiu es va aconseguir, però els marcs legislatius tampoc són inamovibles, cal anar-los adaptant en el temps.

Quan ja s'havien produït dues eleccions a Corts, una el 1977, el referèndum de la Constitució el 1979 i les noves eleccions a Corts de 1979, és van fer les eleccions

municipals amb una reivindicació pendent: el retorn de l'Autonomia, l'autogovern de les institucions per les quals havien combatut fins a la mort tantes persones. Una de les primeres coses que van fer els ajuntaments va ser reivindicar l'aprovació de l'Estatut de Sau, reivindicar l'aprovació d'un estatut que restablís amb la màxima continuïtat possible les institucions que havien existit durant la segona República, per tal que Catalunya i tots els seus municipis i cada una de les corporacions municipals tinguessin novament la possibilitat de viure en una nació rica i plena com propugna el nostre himne.

Aquella va ser una funció molt important, i no té perquè deixar-ho de ser en el moment actual, tornar a reclamar que per a fer possible, no ja la solució de problemes peremptoris i de la recuperació de tants disbarats històrics, sinó la formulació d'un projecte de futur, igual que es va formular el 1982 amb en el nou Pla general. Si hem necessitat reformular el nou marc del municipi, de la ciutat, és lògic que es reclami reformular un marc, 28 anys després, en el moment actual.

És lògic que en la commemoració del 25è aniversari dels ajuntaments democràtics ens reafirmem en la necessitat de reformular i revisar aquest marc general que ens ha de permetre el que deia abans: que el nostre autogovern és sempre reformulable i aprofundible, perquè la democràcia i la llibertat no són un objectiu en sí mateix sinó tan sols el camí cap a un món millor i cap a la felicitat dels humans visquent en comunitats organitzades, com poden ser municipis, nacions o estats.

Crec que el millor homenatge que podem fer en els regidors i regidores que van veure estroncada la seva legítima designació per encapçalar els seus municipis en el moment que va esclatar la guerra civil, i van haver de viure sota la llarga dictadura o van morir o van viure l'exili o els camps de concentració, és treballar cada dia per a aprofundir i exercir la democràcia.

Perquè no és digne de la llibertat aquell que no la defensa i la treballa cada dia."

L'alcalde agraeix a la Sra. Tura les seves paraules i diu que hi ha la voluntat del conjunt dels grups municipals representats en el Consistori de donar veu i deixar testimoni, no solament de les màximes responsables que ha tingut l'Ajuntament, la Sra. Anna Bosch, la Sra. Carme Coll i la Sra. Montserrat Tura, sinó també a d'alguns exregidors per tal que poguessin compartir les seves vivències com a responsables que han estat d'aquest Ajuntament.

El Sr. Alfons Collado Genaro, exregidor de l'Ajuntament del 19 d'abril al 2 de juliol de 1979 per Convergència Democràtica de Catalunya, del 15 de juny de 1991 al 14 de juny de 1995 i del 3 de juliol de 1999 al 13 de juny de 2003 per Convergència i Unió, fa la intervenció següent:

"Il·lustríssim Sr. alcalde, Honorable Consellera, regidors, amics i distingits ciutadans.

Per a mi és un honor haver representat al poble, a la ciutat, haver representat a la federació de Convergència i Unió, en definitiva haver representat a Mollet, perquè jo sóc un dels molts nouvinguts. Molts de vosaltres coneixeu des de petits les pedres

d'aquesta ciutat, els racons, us heu estimat per primer cop aquí. Els que no hem tingut aquesta sort, tingueu la seguretat que ja fa temps que estimem la ciutat com vosaltres.

Volia donar les gràcies als lluitadors que han fet possible les llibertats que tenim avui. Als companys de partit que van confiar en mi al seu dia perquè anés a les candidatures de Convergència, als ciutadans que ens van votar, i als companys que avui han delegat en mi per parlar aquí. També a la meva dona que tant m'ha ajudat i tant m'ha aguantat.

La meva intervenció serà de vivències, que podeu enriquir en el llibre que ha escrit el Josep Torrecillas, que explica moltes coses d'aquella primera època.

El meu gran dubte al 1977 era si la ciutadania acceptaria els resultats de les eleccions. Els que teníem de 20 a 40 anys no havíem conegut res més que el franquisme, i teníem l'educació que teníem. Quan els anys 1977, 1978 i 1979 és van celebrar les primeres eleccions, no sabíem que passaria. Afortunadament tot va anar molt bé.

L'experiència ha estat excitant, sobretot en el primer període. Vaig ser regidor al govern l'any 1979 durant tres mesos i després he estat regidor a l'oposició com a cap de llista de 1991 a 1995 i de 1999 a 2003. La primera època va ser apassionant i de gran il·lusió, però també de gran confusió. Teníem clars els objectius: augmentar les llibertats individuals, millorar el benestar dels ciutadans a través de l'urbanisme, de l'educació en general, de l'atenció mèdica. La taxa d'atur era elevadíssima en aquella època. Volíem assolir l'Autonomia per a Catalunya, recuperar la Generalitat, el Parlament, totes les institucions...Reconstruir el país, recuperar la llengua, la cultura, una bona integració pels nouvinguts. Ja teníem el terrorisme a Euskadi.

L'any 1980 es va aprovar el pressupost molt tard, al març o l'abril, 394 milions de pessetes, l'equivalent a mil milions de pessetes d'avui. La dimensió de la ciutat era una altra i els projectes també eren altres. Un dels primer projectes urbanístics va ser el parc de la Plana Lledó. Era un moment de grans dèficits en el camp urbanístic, escolar, de serveis i d'equipament de lleure i culturals, però no hi havia deutes.

Com exemple de la confusió d'aquells moments, recordo que en la primera reunió de la Comissió de Govern, que presidia el company Isidro Carpio, un dels temes que es va posar a sobre la taula era desarmar la Policia Municipal. Un altre exemple de com vàrem viure aquells moments, és que a finals de maig o principis de juny de 1979 es va inaugurar el primer dipòsit d'aigua, el dels Pinetons. A les dues de la matinada, amb un senyor que es deia Sánchez, vam començar a obrir aixetes de connexió amb la línia del Ter fins que es va fer de dia. Aquell senyor amb una motoreta i jo amb un Simca 1.000, vam recorre tot el circuit de la línia per si hi havia fugues importants i per si el dipòsit aguantaria. Vam acabar a les set de la matinada deixant una nota sobre la taula de l'alcaldeessa Anna Bosch que deia: s'està omplint el dipòsit d'aigua.

Tots els períodes han estat diferents. Hi ha hagut moments de grans dificultats. En política hi som perquè volem, però costa molt mantenir les conviccions. Un es marca objectius, però després es prenen decisions de les quals discrepes, i un es qüestiona cap a on va, i com es resitua dintre d'allò que creu i dels seus principis. Costa molt mantenir

la llibertat dins del propi partit i també de l'exterior, per les pressions d'interessos, nobles, però en definitiva interessos.

Hi ha moments molt durs, com quan es fan les candidatures dins dels diferents partits. Es fan per a guanyar vots? Pensant que governaràs o estaràs a l'oposició? Es posa els més ben preparats? Els nous? Els veterans? Independents? Pensant per a 4 anys, per a 8 anys?

Hi ha contradiccions que s'han de superar. En política encara no estàs fent una cosa que ja ho estàs dient. Si són projectes, si són condicionals...És una gran contradicció interna, intentar fer les coses bé, treballar per a la ciutat, però en política resulta que tot s'ha d'escampar.

Hi ha també una gran dificultat de comunicar, sobretot si s'està a l'oposició. En un breu espai de temps alguns temes són complexos d'explicar. Els ciutadans només veuen el seu problema i has d'intentar explicar que s'ha de tenir en compte altres coses. Els mitjans de comunicació disposen de poc temps, poc espai o no coneixen els temes a fons.

Constantment cal estar fent pedagogia política, perquè se sap molt poc del funcionament de l'Ajuntament i de l'Administració Pública. S'ha d'estar explicant la funció de l'oposició, la funció dels partits polítics....Sempre s'ha de seguir explicant.

Entre els reptes que tenim els partits polítics, l'Associació d'Exregidors i tota la gent inquieta que forma part del món polític, estar pensar si les majories absolutes són bones o dolentes, que hi ha l'oportunitat de conèixer la gent en aquests períodes. La financiació municipal, quins serveis cal donar al municipi, que volem fer amb les Diputacions i amb els Consells Comarcals. La gestió municipal, si es treballa per objectius o ha de ser més professionalitzada i que ha de tenir en comú amb l'empresa privada. El temps de dedicació dels polítics, si ha de ser de 4, 8, 12 anys, seguits o alternats. El tema dels sous i compensacions econòmiques als regidors, quan són dignes, quan són justes, si ha de ser per a tothom igual o segons els objectius, la dedicació o la complexitat de la gestió. Si ha de tenir el mateix sou que tenia aquella persona en la feina que ha deixat. També com millorem la participació ciutadana, i com ens escoltem millor entre els partits, com dialoguem més.

Quines qualitats cal tenir per fer política? Doncs tenir conviccions. Uns fonaments humanistes i cristians en el meu cas, de justícia social o d'altres que poden ser igualment vàlids, i alhora treballar i tenir convicció en la recuperació de la sobirania de Catalunya.

Tenir il·lusió, anant en compte amb la vanitat i el carrerisme, però amb objectius de millores socials, millores de nivells de benestar, i objectius de millora personal, sinó moltes vegades no es va enlloc. Ser regidor és un bon punt de referència per a altres fites polítiques o en el món privat.

Tenir vocació de servei, sentir interès per la gent, conèixer els problemes i els interessos de la gent. Tenir capacitat d'escoltar i anar pel carrer, per la ciutat amb ulls de veure, mirar les coses, veure-les, interpretar que està passant, que vol la ciutat.

Tenir coratge i valentia, i l'actitud per a prendre decisions arriscades, que de vegades ni els mateixos companys de partit acaben d'entendre o que son de difícil comprensió per part de la gent.

Tenir patriotisme, estimar la ciutat, una gran dificultat pels que hem estat nouvinguts, estimar el país, i tenir una certa formació, no calen ciències polítiques, però sí conèixer la ciutat, l'entorn on vius, i a través de les entitats conèixer àrees de gestió.

Tenir una actitud positiva i amb continuïtat, perquè el que mana l'empeny la màquina i no té més remei que fer les coses, però el que en aquell moment no està manant de vegades es relaxa.

Totes aquestes són qualitats que cal tenir per a fer política, encara que sigui, com jo dic, política *amateur*, política de regidors.

Per acabar explicaré unes anècdotes, com en un viatge a Suïssa, on portava la insígnia de la ciutat, la de 1994, que era més vistosa que l'actual. Vaig agafar un tren, amb dos tècnics irlandesos, i anàvem sense bitllet. Quan vàrem pujar al tren em vaig treure la insígnia i no me la vaig tornar a posar fins que no va passar l'encarregat i vam comprar els bitllets. Quan em van preguntar perquè ho havia fet els vaig dir: no fos cas que algú em conegui i vegi que no he pagat, i estic representant a la meua ciutat, aquí sóc regidor.

Un moment de tensió va ser quan van venir els Reis, en els actes del mil·lenari. Vaig ser la persona encarregada de demanar a la Reina que parlés en català. Em va costar molt dir-li això a la Reina! Ella em va dir que la seva filla, que estudiava aquí, sí que el parlava.

I un moment gratificant. Una vegada un nen em va dir que al parc de Can Mulà la font no tenia aigua. Investigant vaig descobrir que l'aigua era d'un pou i que no era potable. Al cap d'unes setmanes hi havia aigua a la font, era potable i aquell nen em va dir: ara ja hi ha aigua sempre, i a més a més surt fresca."

El Sr. Domingo Miguel Para, exregidor de l'Ajuntament en la primera legislatura pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, fa la intervenció següent:

"Benvolguts companys i companyes i assistents en general.

Fa 25 anys que molts de nosaltres tancàvem una etapa negra de les nostres vides i de la història de Mollet: la dictadura i la negació dels nostres drets i llibertats. Era el moment de constituir, per primer cop en quaranta anys, un ajuntament que sorgia de la voluntat del poble, de les urnes.

Però quan parlem d'aquesta celebració, podem caure en l'error de pensar que això va sortir del no res, o podem fer que la gent jove que no va conèixer aquesta època en tingui una idea equivocada. Molts dels aquí presents sabem com va costar arribar a la democràcia.

Per això vull fer memòria i fer un reconeixement públic als qui ens van precedir en aquest esforç: els homes i dones de la II República. Ells van lluitar per la llibertat, defensant les institucions democràtiques fins al final, sense renunciar a un futur millor per a qui els venien darrera. A Mollet, com a molts llocs de Catalunya i Espanya, també es va fer un esforç per preservar el nostre Ajuntament democràtic, i això va suposar l'assassinat de l'alcalde Fortuny. Estic convençut que sense aquestes persones, difícilment ara estariem celebrant res de res.

Nosaltres vam prendre el relleu a la clandestinitat. Calia lluitar contra el franquisme que ens ho havia negat tot. Alguns optàrem per la militància política. Altres pel sindicalisme a l'àmbit obrer. D'altres també pels moviments socials, com per exemple, les associacions de veïns. Fou arriscat i dur, però quan més ens apropàvem a la fi del franquisme i més incertesa hi havia, més força i il·lusió ens empenyia a treballar.

Aquest és un homenatge a exregidors i exregidores de la democràcia a Mollet. Però la llibertat la vam aconseguir també amb gent que era membre d'associacions, col·lectius i sindicats. Per això, i perquè molts i moltes companys meus han lluitat des d'aquestes organitzacions i han estat clau, també els vull fer el meu reconeixement públic.

Van arribar les primeres eleccions democràtiques. Es va poder votar les persones que representarien la ciutadania a l'Ajuntament de Mollet. Jo em vaig presentar pel PSUC i en vaig sortir escollit com a regidor. Qui creia que la feina ja estava feta i que ja podíem marxar a casa, estava equivocat. Ara, més que mai, calia continuar lluitant per Mollet i per la democràcia.

Com a militant d'un partit profundament d'esquerres —com dirien els fatxes, *rojo, muy rojo*—, no em podia conformar amb aconseguir unes institucions democràtiques. La resta dels meus companys i companyes també pensaven la mateixa cosa. Malgrat la gran il·lusió de que el PSUC guanyés les primeres eleccions municipals, a Mollet tot estava per fer pràcticament. Havíem de treballar per una comunitat justa i igualitària, per una ciutat en la que els nostres fills i filles, en igualtat de drets, poguessin anar a escola dignament, que no haguessin de fer classe al carrer o als barracons. Calia elaborar un Pla d'Ordenació Urbanística per crear un model de ciutat pel futur. Era necessari pavimentar, enllumenar i fer el clavegueram de molts carrers. Havíem de clausurar l'antic abocador. Havíem de conservar Gallecs... Ja us ho he dit: Mollet estava per fer.

D'aquella etapa vull esmentar l'episodi de l'intent de cop d'Estat del 23-F. Aquell dia funest ens demostrava que no podíem abaixar la guàrdia. Però durant la nit, reunits els regidors a l'Ajuntament, una persona, amb tota la determinació del món va voler saber si era necessari "*agafar les armes per defensar la democràcia*". Aquella persona, com moltes altres, estava disposada a fer allò que calgués per no tornar enrera i era qui ens

encapçalava amb fermesa en el nostre treball diari. Parlo de la meua companya Anna Bosch, a qui també vull fer el meu reconeixement per la seva gran tasca.

Era realment difícil governar Mollet per diverses raons: per la pluralitat del nostre primer ajuntament, per la manca d'experiència de govern de tots nosaltres i també per les greus mancances i deficiències de la nostra ciutat. Estic convençut que calia una persona amb la forta personalitat de l'Anna per tirar endavant, per afrontar totes les responsabilitats que se'ns queien al damunt. Algun cop l'haurem encertat, algun altre haurem comés un error, però segur, de ben segur, que ho vam fer de la millor manera possible, amb la màxima il·lusió i amb força dificultats que crec que avui s'han superat.

Tot i així, d'aquells inicis recordo una clara voluntat de trobar el consens entre tots els que hi érem. Era un esperit de consens que quedava reflectit en temes molt importants, com ho és Gallecs. Trobo que avui dia, aquest esperit inicial s'ha deteriorat i s'ha perdut. Espero que algun dia el poguem aconseguir entre tots un altre cop.

Ara, després de 25 anys, algunes persones hem tornat a l'activitat política, en major o menor grau. Molts ens hem trobat i hem confluït en una nova formació, la que avui m'ha proposat per aquest homenatge: l'Entesa per Mollet.

És una formació molt jove i amb molta força. Però tot i així, la seva base política ve de lluny, amb arrels profundes a Mollet. És la confluència d'ERC, el partit de la tradició republicana i del PSUC, la formació de la tradició comunista. Però a més, no és una típica formació política, també acull persones vingudes de diversos sectors socials: sindicalistes, ecologistes, membres d'associacions de veïns, intel·lectuals, etc. Feia temps que això no es produïa, potser massa temps.

Jo he estat al PSUC i, creieu-me, estic content que després de tantes discussions i divisions que no ens portaven enlloc, per fi els companys i companyes del PSUC hàgim tornat a confluïr a l'Entesa. Us puc dir sense embuts que amb la força del retrobament, i comptant amb una nova generació de molletans i molletanes, he reviscut de nou la il·lusió i les esperances d'aquells temps, de la transició. També sé que molts companys i companyes, a hores d'ara, tenen els mateixos pensaments i que estic parlant per ells. Si abans lluitàvem contra el franquisme, ara cal seguir treballant per reforçar la democràcia, la participació de la ciutadania i la millora constant de les seves condicions de vida. Penseu que per tot arreu bufen vents de canvi i que no ens podem quedar enrera. Per això vull acabar felicitant els meus companys i companyes de l'Entesa per Mollet, per la vostra tasca i pel que representeu, així com també animar-vos a continuar la vostra feina.

Espero que entre els d'abans i els d'ara, podem passar un llegat en bones condicions pels qui han de venir: un Mollet capaç d'afrontar els nous reptes. Perquè tots i totes ara som responsables davant la nostra joventut. I en definitiva, aquest és el sentit real de la nostra lluita constant, aquesta és la nostra esperança. Endavant i molta força!"

El Sr. Ezequiel Martín Pérez, exregidor de l'Ajuntament del 30 de juny de 1987 al 13 de juny de 2003, fa la intervenció següent:

“Sr. alcalde, amiga consellera, regidors, regidores, exregidors, exregidores, amics i amigues.

Fa 25 anys dels ajuntaments democràtics. Tal data com avui fa 25 any, aquest Ple es constituïa per primera vegada en democràcia després de la mort del dictador. Els ciutadans i ciutadanes vàrem entrar amb els regidors a l'Ajuntament. Alguns, per l'edat, no vam poder votar. Per un mes i tres dies em vaig quedar amb les ganes de votar, malgrat la il·lusió que em feia, però sí que vaig entrar a l'Ajuntament amb els meus representant, els que havien escollit els majors de 25 anys.

Imagino aquella època com una etapa difícil, després d'haver estat 16 anys regidor, molt complicada pels que vàreu tenir la sort de ser regidors la primera legislatura, ho devíeu passar molt malament, però segur que vàreu aprendre molt.

Vaig ser regidor des del 1987 al 2003. Si al 1986 algú m'hagués dit que sis mesos després seria regidor, l'hagués engegat a dida. Però la capacitat de convenciment de la Montserrat Tura i l'estrofa d'una cançó d'en Víctor Manuel que diu *porque ya estoy cansado de ser un izquierdista de café*, aquest cafè on amb un grup d'amics transformàvem el món, acompanyats d'una Aigua de València, si hi ha el Joan Anton se'n recordarà que allà era molt fàcil canviar el món.

Quan em van proposar formar part de la llista del Partit dels Socialistes de Catalunya, vaig pensar que ara tocava formar part d'aquells que posaven la cara per a intentar transformar la nostra ciutat. Fer tot allò que es criticava, que es podia fer millor, que es deia que s'havia de fer...

Recordo la campanya electoral, difícil, sense mitjans, inexpert. I el Ple de constitució en el que vaig ser el regidor més jove, per tant membre de la taula d'edat. Recordo especialment la primera vegada que vaig seure a la meua cadira de regidor d'Hisenda i vaig pensar: on t'has ficat i ara que faràs. Al poc temps te n'adones que allò que volies canviar en dos dies no és possible. Hi ha unes lleis, hi ha uns recursos, hi ha una manera de fer les coses que fa que els dos dies siguin una mica més.

Penso que una ciutat no s'acaba mai, malgrat que, des de 1979 fins aquí, amb totes les dificultats del món, amb manca de recursos, déu ni do el que ha canviat aquesta ciutat. Si algú dels que hi havia a Mollet al 1979 vingués ara, segurament pensaria que s'havia equivocat de ciutat.

La ciutat és diferent, però continua tenint problemes. És una ciutat cívica, solidària, amb més serveis, amb participació, però encara cal fer moltes coses pels molletans i molletanes.

Vull agrair a tots els companys que he tingut, als regidors durant aquests anys, especialment a la Montserrat Tura de la qual he après moltes coses, la seva col·laboració, les seves ensenyances i la seva participació en els afers municipals. És difícil, però tots els ciutadans haurien de passar una estona per algun despatx d'aquesta casa i es sentirien més comprensius amb els regidors i regidores, amb els alcaldes i les

alcaldesses. Perquè som humans també ens equivoquem, i qui no s'equivoca és perquè no pren decisions.

Donades les responsabilitats que he tingut en aquesta casa, reclamo per enèsima vegada, i espero que sigui la darrera, uns ajuntaments que puguin demostrar que són la veritable democràcia local. Perquè ho són, perquè els regidors i regidores es troben amb el ciutadà al carrer que els diu: allà hi ha una farola que no està bé, allà hi ha un clavegueram que no funciona, allà hi ha un contenidor que no han recollit,...Que les altres administracions se n'adonin que la veritable democràcia està en els municipis, i ens donin aprovat per llei les competències necessàries, i evidentment els diners per a poder fer-les efectives.

Crec que, amb els canvis a la Generalitat de Catalunya i al Govern de l'Estat, això per fi serà possible. Moltes gràcies a tots els que heu estat regidors, que heu deixat una mica de la vostra vida en aquesta casa, i ànims a qui no ho heu estat, apunteu-s'hi!"

L'alcalde diu que una ciutat no s'acaba mai, però una ciutat també ve d'on ve. Recorda, abans de finalitzar l'acte institucional amb motiu de record, però ple d'optimisme envers el futur, que l'Ajuntament va fer diferents aprovacions institucionals, concretament la declaració al 60è aniversari de l'assassinat d'en Josep Fortuny, la commemoració i el manifest institucional del 70è aniversari de la segona República i també l'acord contra els judicis militars a republicans. Creu que cal un record d'agraïment i reconeixement de tota la feina feta pels seus antecessors i antecessores, i diu antecessors perquè inclou en Feliu Tura i en Josep Fortuny i antecessores per l'Anna Bosch, la Carme Coll i la Montserrat Tura. Agraeix a tots ells la ciutat que tenim i als ciutadans i ciutadanes, ja que sense ells el futur de la ciutat seria molt més complicat.

L'alcalde aixeca la sessió a les 21:40h, de la qual, com a secretària, estenc aquesta acta.

La secretària

Vist i plau
L'alcalde